

τοῦ μανιώδους ταύρου, ὥσανει παίζων μετὰ παιδίου. Ἐπειτα ἐπέρχεται μία στιγμή καθ' ἣν ἀμφότεροι, ὁ ἀνθρώπος καὶ τὸ θηρίον, ἀκίνητοι μετροῦσιν ἀλλήλους διὰ τῶν βλοσυρῶν βλεμμάτων. Οἱ θεαταὶ κρατοῦσι τὴν ἀναπνοήν των — οὐδὲ γρὺ ἀκούεται μεταξὺ τοῦ πλήθους Αἰφνης ὁ ταῦρος ἐφορμᾷ πρῶτος, πλήρης ἀπεριγράπτου μανίας. Ἀμέσως ἀνατινάζεται εἰς τὸν ἀέρα στίλβον καὶ λαμποκοποῦν τὸ ζίφος τοῦ Ματαδόρου, καὶ ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ θανασίμως πληγεὶς κρημνίζεται ὁ ταῦρος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Τώρα πλέον ἐκρήγνυται ὁ ἐνθουσιασμός τοῦ πλήθους. Ἐκ μυρίων λαρύγγων ἤχει ζητωκραγούμενον τὸ ὄνομα τοῦ ἥρωος, καὶ πανταχόθεν προσίπτανται αὐτῷ ἄνθη, δάφναι, πορτοκάλια, πῖλοι, ῥιπίδια, πολύτιμα κοσμήματα, τσιγγάρρα, μαντίλια καὶ — φιλήματα πλαστά, τὰ ὅποια ὁ ἥρωος ἀρκεῖ μόνον νὰ νεύσῃ ὅπως μεταβάλλῃ εἰς γνήσια καὶ ἀληθινά

K. B.

ΕΝ ΤΗ ΕΞΟΧΗ.

. (Συνέχεια.)

3.

ΤΟ πραγματικῶς ἄνετος ἡ κατοικία, τὴν ὁποίαν ἐνοικίασεν ἡ οἰκογένεια Τέρνιγγ. Τὸ οἶκημα συνίστατο ἐκ τριῶν δωμάτων, ἐξ ὧν τὰ δύο μόνον εἶχον ἐνοικιάσει. Τὸ δωμάτιον τοῦ ὕπνου ἦτο ἀρκετὰ μικρὸν καὶ ἱκανῶς πνιγηρόν, ἀλλὰ τὸ ἕτερον δωμάτιον ἦτο ἀρκούντως εὐρύχωρον καὶ πολὺ ἀπλοῦν, εἰ καὶ μετὰ τινος καλαισθησίας ηὐτρεπισμένον. Ἡ ὁροφὴ βεβαίως ἦτο πολὺ ταπεινὴ, τὰ δὲ παράθυρα ἦσαν ὁμολογουμένως τοιαῦτα, ὥστε οὔτε ν' ἀνοιχθῶσιν ἠδύναντο οὔτε ἐπέτρεπον τὴν θέαν τῶν ἐξω καλλονῶν τῆς φύσεως: ἀλλὰ εἰς τὴν ἐξοχὴν δὲν πρέπει τις νὰ ἔχῃ πολλὰς ἀπαιτήσεις. Ὅσάκις ὁ καιρὸς ἦτο ὠραῖος, ἠδύνατό τις νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὸ ὑπαίθριον.

Ἡ κατοικία εἶχε καὶ μικρὸν τινα κήπον, ἐνθα ἐφύοντο ὀλίγαι κράμβαι, μερικαὶ ροδωνιαί καὶ τρεῖς ἀνάπυροι μηλέαι, συνδεδεμένοι μὲ σχοινία, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἐκρέμαντο πλυμένα ἀσπρόρρουχα. Ἐκτὸς τούτου ὑπῆρχε καὶ μεγάλη τις αὐλή, ἐντὸς τῆς ὁποίας τὰ παιδιά ἠδύναντο νὰ ἀνασκάπτωσι τὴν ἄμμον καὶ νὰ παίζωσι μὲ τὰς χήνας καὶ μὲ τοὺς χοίρους, ἐν τῷ μέσῳ δὲ τῆς αὐλῆς ὑπῆρχε μία λεκάνη, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ αἱ ἀγελάδες ἀπεστρέφοντο, ἥτις ὅμως ἔκειτο ἐν καταλληλοτάτῃ θέσει διὰ νὰ πίπτωσιν ἐν αὐτῇ τὰ παιδιά. Πάντα ταῦτα ὁμοῦ ἀπετέλουν τὰ κυριώτατα θέληγτρα τῆς ἐξοχῆς.

Κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας ἡ κυρία Τέρνιγγ ἀπῆλauen ἀπλήστως τὰς ἡδονὰς ταύτας τοῦ ἐξοχικοῦ βίου, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἤρχισε νὰ εὐρίσκῃ ὅτι ἦτο πληκτικῶς ἀνιάρων, νὰ μένῃ ὅλως διόλου μόνῃ μὲ τὸ ἐργόχειρόν της καὶ νὰ μετακινῆται ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸν ἄλλον τοῖχον διὰ νὰ εὐρίσκῃ ὀλίγην σκιάν, χωρὶς καμμίαν ἄλλην διασκέδασιν εἰ μὴ νὰ προσέχῃ διηνεκῶς μήπως τὰ παιδιά κρημνισθῶσιν εἰς τὸ ῥυπαρὸν ὕδωρ τῆς λεκάνης ἢ διχθῶσιν εἰς τοὺς πόδας ὑπὸ τῶν χηνῶν.

Ἡ ὑπηρετρία περιεφέρετο μὲ ὄψιν τοσοῦτον πεισματώδη, ὥς ἂν εἰ εὐρίσκετο εἰς τὴν φοβερωτάτην ἀγανάκτησιν διότι ἐγεννήθη εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον. Ἡ χωρικὴ γραία, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνῆκεν ἡ οἰκία, ἦτο ἐντελῶς κωφή, ὁ δὲ ἀνὴρ αὐτῆς ἦτο μέχρι φανατισμοῦ θεοσεβὴς γέρων, καὶ εἶχεν ἤδη δοκιμάσῃ νὰ προσηλυτίσῃ καὶ τὴν κυρίαν Τέρνιγγ. Ὅτε ὅμως ἐνόησεν ὅτι τὸ κήρυγμα τοῦ εὐρίσκεν ἐνταῦθα τόσον κωφὰ ὥτα, ὅσον τὰ τῆς γυναικὸς του, ἀπέστη πάσης νέας ἀποπειράς καὶ ἐδεί-

κνυεν ἔκτοτε πρὸς τὴν εὐγενῆ κυρίαν σιωπηλὴν περιφρόνησιν.

Ἡ μεγαλητέρα χαρὰ τῆς κυρίας Τέρνιγγ ἦτο ἡ ἑσπερινὴ ἀφιξὶς τοῦ συζύγου της· ἀλλὰ καὶ αὕτη ἡ χαρὰ δὲν ἦτο ἀμιγής, διότι τὸ πρόσωπον τοῦ Τέρνιγγ ἐγίνετο ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν μακρότερον καὶ σκυθρωπότερον.

«Εἶσαι ἄρρωστος, ἀγαπητέ μου σύζυγε;» ἠρώτησεν ἑσπέραν τινὰ ἡ κυρία Τέρνιγγ.

«Ἀρρωστος δὲν εἶμαι ἀλλὰ ἀπληπισμένος.»

«Πιστεύεις μὲ τὴν ἀλήθειαν, ὅτι θὰ χάσῃς τὴν θέσιν σου, διότι μίαν μόνην φορὰν ἤσουν λιγάκι . . .;»

Ὁ Τέρνιγγ ἐδάγκασε τὰ χεῖλη του καὶ ἤρχισε νὰ παίζῃ ἐν ταραχῇ μὲ τὸ κονδυλομάχαιρόν του.

«Δὲν εἶναι μόνον ἡ θέσις;» ἀπήντησεν «ἀλλὰ ἐν γένει δὲν εἰμπορῶ νὰ ἐννοήσω πῶς θὰ τὰ βγάλωμε πέρα. Δὲν ἐπέρασεν ἀκόμη οὔτε τὸ ἡμισυ τοῦ μηνός, καὶ τώρα ἔχουμεν ἐξοδεῦσει ὄχι μόνον τὸ μηνιαῖόν μου, ἀλλὰ καὶ κάτι παραπάνω.»

«Πρέπει νὰ δανεισθῇς χρήματα.»

«Εἰς ἐμὲ δὲν δίδει κανεὶς χρήματα δανεικά.»

«Δὲν εἶν' ἐδῶ ὁ θεὸς μας, ὁ Πέτρος;»

«Ὁ θεὸς μὲ ἐβοήθησε πολλὰς φορὰς καὶ δὲν εἰμπορῶ πλέον νὰ τὸν ἐνοχλήσω.»

«Θὰ σὲ βοηθήσῃ καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν. Νὰ σοῦ πῶ μιὰ ιδέα ποῦ μοῦ ἤλθε; Ὁ καυμένος ὁ θεὸς θὰ ὑποφέρῃ φοβερὰ ἀπ' αὐτὴ τὴ ζέστη, καθὼς μάλιστα εἶνε σωματώδης. Ξέρεις λοιπὸν τί νὰ κάμουμε; Νὰ τὸν καλέσωμεν ἐδῶ στὴν ἐξοχὴ τὴν ἐρχομένη κυριακῇ, καὶ νὰ καλέσωμε καὶ τὴν Κογκόρδια μαζὴ μὲ τὸν θεῖον.»

«Καὶ τί θὰ μᾶς ὠφελήσῃ αὐτό;»

«Πολύ, πολύ. Θὰ τὸν περιποιηθῶμεν ἐδῶ ἐξω μὲ ὅλα μας τὰ δυνατά, καὶ ὅταν ὁ γέρων εὐρεθῇ εἰς τὴν καλητέραν του διάδωσιν, τότε κάθημαι κοντά του καὶ τὸν γλυκοκυττάζω μέσα ζτὰ μάτια, ἀπάνου κάτου ἔτσι — —»

«Κάμε μου τὴν χάρι σὲ παρακαλῶ νὰ . . .»

«Καὶ τοῦ πᾶνω τὰ γένεια, ἔτσι —»

«Τὰ γένεια; ὁ θεὸς δὲν ἔχει γένεια.»

«Ἐπειτα τὸν πᾶνω ἀπὸ τ' αὐτιά, ἀνόητε, κ' ἔπειτα τοῦ δίνω ἓνα φιλί, ἔτσι — — βλέπεις; μπορεῖ τότε νὰ πῇ ὄχι;»

«Ἀδύνατον! Ἐκτὸς ἂν ἔχῃ καρδιά ἀπὸ χαλύκια, γιὰ νὰ σοῦ ἀρνηθῇ. Δὲν εἶνε δυνατόν!» εἶπεν ὁ Τέρνιγγ καὶ περιεπτύχθη τὴν σύζυγόν του.

4.

Τὸ σάββατον κατὰ τὸ ἐσπέρας ἡ κυρία Τέρνιγγ ἠσχολεῖτο μετὰ σπουδῆς εἰς τὸ ν' ἀποτινάσσει τὸν κονιορτὸν ἀπὸ τῶν ἐπίπλων καὶ νὰ ἐκκενῶνῃ τὸ δωμάτιον, ἐκύτταζε δὲ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν καὶ τὸ ὠρολόγιον.

«Λίζα,» ἐφώναζε εἰς τὴν ὑπρέτριαν «πρέπει τώρα νὰ πᾶς 'ς τὸ σταθμὸ τοῦ σιδηροδρόμου καὶ νὰ δεχθῇς τὸν ἄνδρά μου.»

Ἡ Λίζα, ἥτις, βεβυδισμένη εἰς ιδιωτικὴν τινα ἀλληλογραφίαν, ἐκάθητο παρὰ τῇ τραπέζῃ τοῦ μαγειρίου, ἐξηκολούθησεν ἡσυχῶς καὶ ἀπαθῶς νὰ ζωγραφίζῃ τὰ ἱερογλυφικά της ἐπὶ ῥοδόχρου ἐπιστολιμαίου χάρτου καὶ ἐφέρετο, ὥς ἂν εἰ ἡ κυρία της οὐδόλως ὑπῆρχεν ἐν τῷ κόσμῳ δι' αὐτήν.

«Λίζα, ἀκοῦς τί σοῦ λέγω; Νὰ πᾶς ἀμέσως 'ς τὸ σταθμὸ καὶ νὰ φέρῃς δύο κιβώτια, τὰ ὁποῖα φέρνει μαζὶ τοῦ ὁ ἄνδρας μου.»

«Ἀρῇ δὲ θὰ πάω;!» ἀπεκρίθη ἡ Λίζα μὲ ἀνυπόφορον ἀπάθειαν.

«Τί λές;»

«Δὲν εἶμαι 'ς τὴν ὑπηρεσίαν σας, διὰ νὰ κουβαλῶ κόφες μισὸ μίλι μακρὰ καὶ γιὰ νὰ μὲ πειράζουν οἱ μεθυσμένοι χωριάτες καὶ τὰ βώδια καὶ ἄλλα ἄγρια ζῶα.»

«Μοῦ κάνουν τὴ χάρι, νὰ φύγῃς ἀμέσως ἀπ' ἐδῶ;»

«Ἀφοῦ μὲ διώχνετε ἀπὸ τὸ σπίτι σας, φεύγω μὲ τὸ τραῖνο τῆς μιᾶς.»

«Πήγαινε ὅπου θέλεις» ἐφώναζεν ἡ κυρία Τέρνιγγ ἐξαργισμένη καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον.

«Ἀκούσατε, ἂν δὲν ἦσθε κωφῇ;» ἐφώναζεν ἡ Λίζα εἰς τὴν κωφὴν γραίαν, ἥτις ἐμειδία βλακωδῶς καὶ δὲν ἐνόησεν οὔτε μίαν λέξιν, «ἀκούσατε ποῦ μοῦ εἶπε νὰ φύγω;» Ἡ γραία ἐδειξε τοὺς ὀδόντας.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς παρουσιάσθη ἡ Λίζα ἐντελῶς ἐτοιμασμένη διὰ τὴν ἀναχώρησιν, κρατοῦσα τὴν ἀσκοπήραν τῆς διὰ τῆς χειρός.

«Λοιπὸν, ἔχετε 'γεία, κυρία,» εἶπε χλευαστικῶς γελῶσα.

«Φεύγεις ἀληθινά;» ἠρώτησεν ἡ κυρία Τέρνιγγ.

«Μάλιστα κυρία, φεύγω,» ἀπεκρίθη ἡ Λίζα καὶ ὑποκλιθεῖσα εὐγενῶς ἀπῆλθε κατευθυνομένη εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου.

Μετὰ μακρὸν χρόνον ἀπὸ τῆς σκηνῆς ταύτης ἦλθεν ὁ Τέρνιγγ, φορτωμένος μὲ δύο μεγάλα καὶ βαρὲα κιβώτια.

«Πολλὰ χαιρετίσματα ἀπὸ τῇ Λίζα» εἶπεν εἰς τὴν γυναικά του «ὠμίλησα μαζὶ τῆς 'ς τὸ σταθμὸ. Ἦτο εὐθυμότερα παρὰ ποτέ.»

«Ἐκαμε πολὺ καλὰ ποῦ ἔφυγε» ἀπεκρίθη ἡ κυρία Τέρνιγγ «ἄλλως θὰ μὲ ἐθανάτωνε μὲ τὴν ἀναίδειάν της, ἂν ἔμενεν ἐδῶ περισσότερο.»

Ὁ Τέρνιγγ ἀπέθηκεν ἐπὶ τοῦ δαπέδου τὰ κιβώτια καὶ ἤρχιζε νὰ ἐξάγῃ τὰ ἐν αὐτοῖς ἀντικείμενα.

«Κύριε τῶν Δυνάμεων, Τέρνιγγ» ἐφώναζεν ἡ κυρία «ἔσπασες τὴ λάμπα καὶ τὸ πετρέλαιο ἐχύθηκε 'ς τὸ κρέας καὶ 'ς τὴ ζάχαρι, ποῦ τὴν ἤθελα γιὰ τὸ γλύκισμα. Τί νὰ γείνῃ τώρα;»

Τὸ κρέας μποροῦμε νὰ τὸ πλύνωμε καὶ τὴ ζάχαρι τὴ βάζουμε 'ς ἄλλο χαρτί. Μόλις δύο σταλλαγματιᾶς πετρέλαιο ἔβρεξαν τὸ χαρτί.»

«Νομίζεις;»

«Βεβαίωτατα. Ἄλλως τε, ἀφοῦ ἐδῶ ἔξω δὲν εὐρίσκουμε ἄλλη ζάχαρι, πρέπει νὰ μεταχειρισθῶμε αὐτὴ ὅπως καὶ ἂν εἶνε.»

«Σ' αὐτὸ ἔχεις δίκιο· ἐδῶ 'ς τὴν ἐξοχὴ δὲν πρέπει κανεὶς νὰ εἶνε φιλοκόπος» εἶπεν ἡ κυρία. —

Ἡ κυριακὴ ἐξήστραψε λαμπρὰ καὶ θερμῇ, ἐνῶ δὲ ἡ κυρία ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐφύλαττε τὰ παῖδια καὶ ἔφερε τὰ πάντα εἰς εὐταξίαν, ἐπορεύθη ὁ κύριος Τέρνιγγ εἰς τὸν σταθμὸν ὅπως ὑποδεχθῇ τοὺς ξένους του.

Ὁ θεὸς των, ὁ Πέτρος, ἦτο πλούσιος ἄνθρωπος, προβεβηκὸς τὴν ἡλικίαν καὶ ἄγαμος, ὁ δὲ Τέρνιγγ ἦτο ὁ μόνος κληρονόμος του.

Ὁ Πέτρος Τέρνιγγ ἐμπορεύετο μὲ λιπαρὰ ἐμπορεύματα, διὰ τοῦτο κατ' ὅλας τὰ καθημερινὰς τὰ ἐνδύματά του ἦσαν κατερριπωμένα μὲ κηλίδας λίπους, οὐχ ἦτον ὅμως ἂν καὶ ἦτο πάντοτε, κατὰ τὴν ἑκφρασιν τῆς κυρίας Τέρνιγγ, πασαλειμμένος μὲ ζύγγι, ἦτο ὅμως, ὥς λέγεται, νόστιμος ἄνθρωπος. Ἦτο πολὺ παχύσαρκος, πολὺ ὑποχονδριακὸς καὶ πρὸς τοῦτοις ὀξύθυμος. Ἀκριβῶς κατ' ἣν στιγμὴν ὁ Τέρνιγγ ἐξῆλθεν εἰς τὸ προθύραιον τοῦ σταθμοῦ, κατέβαινεν ὁ Πέτρος ἐκ τῆς ἀμάξης τοῦ σιδηροδρόμου καὶ ἐφύσα ὥς ἀτμομηχανή. Μετ' αὐτὸν ἐπῆλθεν ἐκ τῆς ἀμάξης ἡ δεσποινὶς Ρεῖγελ. Αὕτη ἐφόρει λευκὴν ἐσθῆτα μετὰ ῥοδόχρου καδάμματος, ἰαπωνικὸν τινα πῖλον μὲ στέφανον ἐκ μυοσωτίδων καὶ ῥόδων, ἔφερε δὲ μετ' ἑαυτῆς καὶ τὴν κιθάραν της.

«Τί καλὰ ποῦ ἐκάμετε νὰ φέρετε καὶ τὴν κιθάραν σας» εἶπεν ὁ Τέρνιγγ. «Τώρα θὰ εἰμποροῦμεν καὶ νὰ τραγουδήσωμεν.»

«Καὶ ἂν ἤξεύρετε πόσας δυσαρρεσκείας μᾶς ἐπροξένησε 'ς τὸ ταξεῖδι αὐτὴ ἡ ἀδῶα κιθάρα!» ἀπήντησεν ἡ Κογκόρδια. «Φαντάσθητε! ἓνας ζυλέμπορος ἢ κτηνέμπορος ἢ τοιοῦτός τις περὶ ποῦ ἐξέλεβε τὸν θεῖόν σας καὶ ἐμὲ ὥς πλανοδίου μουσικοῦς ἐκ Τυρόλου καὶ προσέφερεν εἰς ἐμὲ πενήντα λεπτὰ, διὰ νὰ τοῦ τραγουδήσω κατὶ τι!»

«Καὶ ἐμὲ,» εἶπεν ὁ μπάρμπα-Πέτρος «μὲ ἡρώτα ἂν παίζω τρομπέττα, διότι ἔχω παχειὰ μάγουλα. Καὶ ὅτε ἤκουσε τὸ εἶδος εἰς τὸ ὁποῖον ἐμπορεύομαι, μὲ ἠρώτησε ἂν ταξειδεύω διὰ νὰ ἰδρῶναι καὶ νὰ γίνω ἀχαμνός. Ἄ εἴχαμεν ἐξαίρετη συναναστροφή, τῇ ἀληθείᾳ!»

«Ἀλλὰ εἴχετε ἐξαίρετον καιρὸν,» εἶπεν ὁ Τέρνιγγ πρὸς παρηγορίαν τοῦ θείου του, ἐνῶ ἐβάδιζον ἐπὶ τῆς ἀτραποῦ διὰ μέσου τῶν ἀγρῶν. «Μία ἐκδρομὴ εἰς τὴν ἐξοχὴν μὲ τοιοῦτον λαμπρὸν καιρὸν εἶνε ἀληθινὴ διασκέδασις!»

«Ἄν εὐρίσκετε ὅτι εἶνε διασκέδασις νὰ εἴσθε μετὰ ξὺν δεκαῆξ ἀνθρώπων ντριμωμένος εἰς ἓνα βαγόνι σὰς θανατῶν. Ὅταν εἶνε κανεὶς κρουολογημένος, δὲν 'μπορεῖ νὰ εὖρῃ καλῆτερον ἀτμόλουτρο! Ἀλλὰ σεῖς, δεσποσύνη, δὲν εἰμπορῶ νὰ ἐννοήσω πῶς ὑποφέρετε μὲ τόσα φορέματα!»

Ἡ δεσποινὶς Ρεῖγελ ἐχαμήλωσε τὰ βλέμματα καὶ ἔδρεψεν ἐρυθριῶσα ἐν λευκάνθεμον ὅπερ εὐρίσκετο πλησίον τῆς ὁδοῦ.

«Εἶνε λοιπὸν ἀτελεύτητος αὐτὸς ὁ κατηραμένος δρόμος;» ἠρώτησε μετ' ὀργῆς ὁ Πέτρος, ἀπομάσσων τὸν ἰδρώτα ἀπὸ τοῦ μετώπου καὶ ἀπὸ τοῦ τραχήλου του καὶ εἶτα τινάσσων εἰς τὸν ἀέρα τὸ μαντίλιόν του διὰ

ΙΣΠΑΝΙΣ.

Εικὼν ὑπὸ Mansiera.

ν' αποσοβήσῃ τὰς μυίας ἀπὸ τοῦ πολυτίμου προσώπου του.

«Ἐντὸς ἡμισείας ὥρας τὸ πολὺ πολὺ εἴμεθα φθασμένοι,» εἶπεν ὁ Τέρνιγγ.

«Ἐντὸς ἡμισείας ὥρας;!» εἶπε στεναίνων ὁ Πέτρος. «Τὶ ὥραϊα δ' ἦτον ἂν ἔμενα 'ς τὸ σπιτί, 'ς τὸ δροσερόν μου δωμάτιον! Ἐν γένει μοῦ εἶνε ἀκατανόητον, πῶς φρόνιμοι καὶ λογικοὶ ἄνθρωποι καταντοῦν εἰς αὐτὴν τὴν τρέλλαν νὰ μένουν 'ς τὴν ἐξοχή!»

5.

Ἡ κυρία Τέρνιγγ, κρατοῦσα ἀπὸ τῆς χειρὸς τὸν πρεσβύτατον υἱὸν της, ἴστατο εἰς τὴν μικρὰν πλατεῖαν τῆς αὐλῆς, περιμένουσα νὰ ὑποδεχθῇ τοὺς ξένους.

«Καλ' ἡμέρα, καλ' ἡμέρα, ἀγαπητέ μου θεῖε! Καλῶς ὤρισες 'ς τὴν πρασινάδα. Καλ' ἡμέρα, γλυκεῖά μου Κογκόρδια! Ἀχ, δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῇς πόσο σ' ἐπεθύμησα!»

Φιλήματα καὶ ἐναγκαλισμοί.

«Λοιπὸν! Πετράκι μου, φίλησε τὸ χέρι τοῦ θεῖου,» εἶπεν ἡ κυρία Τέρνιγγ ἐνθαρρύνουσα τὸν πρεσβύτατον γόνον της.

«Ὅχι, δὲν θέλω!» εἶπεν ὁ μικρὸς Πέτρος ἐναντιούμενος.

«Γιατί δὲν θέλεις νὰ μὲ χαιρετίσης, παιδάκι μου;» εἶπεν ὁ θεῖος πρὸς τὸν μικρόν.

«Ὅχι, δὲν θέλω! ἡ μητέρα λέγει πάντα πῶς εἶσαι πασσαλειμμένος μὲ ζύγγια.»

«Δὲν 'μποροῦν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι νὰ εἶναι τόσον ἀρχοντικοί, ὅπως ἡ μητέρα σου,» εἶπεν ὁ θεῖος καταπόρφυρος ἐκ τῆς ὀργῆς.

«Δὲν εἶπα ποτὲ τέτοιο πρᾶμμα, παληόπαιδο,» ἐφώναζεν ἡ κυρία καὶ ἐκολάφισεν ἰσχυρῶς τὸν γόνον της.

Τέρνιγγ ὁ νεώτερος ἐκρύφθη ὀπίσω εἰς τὸ φόρεμα τῆς δεσποινίδος. Ρεῖγελ καὶ ψλόλυζεν ὡς ὑψίφωνος τραγουδίστρια τοῦ θεάτρου.

«Ἐπρεπε νὰ εἶσαι προσεκτικωτέρα» εἶπεν ἡ δεσποινὶς Ρεῖγελ μὲ ἥπιον ὕφος «τοιαῦται ἐκφράσεις δὲν πρέπει νὰ λέγωνται ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν παιδιῶν.»

«Αὐτὸ δ' αὖ τοῦ το ἔραθε χωρὶς ἄλλο ἢ Λίζα! καμμία ἄλλη παρὰ ἡ Λίζα,» ἀπήντησεν ἡ κυρία Τέρνιγγ. «Ὁ ἄνδρας μου δ' αὖ σὰς εἶπε βέβαια, ὅτι μᾶς ἐφυγε τὸ παληοκόριτσο, ἴσα ἴσα τώρα ὅπου τὴν ἐχρησιζόμεστε περισσότερο παρὰ ποτὲ.»

«Μὴ φοβῆσαι, καὶ δὲν δ' αὖ σὲ ἐνοχλήσω πολὺν καιρό,» εἶπεν ὁ θεῖος. «Τὸ ἀπόγευμα ἀναχωρῶ.»

Ὁ Τέρνιγγ ὠδήγησε τοὺς ξένους του εἰς τὴν οἰκίαν. «Αὐτὴ εἶνε ἡ κατοικία μᾶς» εἶπε μετὰ τινος συγκεκρατημένης ὑπερηφανίας.

«Ἐγὼ νομίζω, ὅτι εἰς τὴν πόλιν ἐκατοικοῦσατε ἀναπαυτικώτερα» εἶπεν ὁ θεῖος.

«Ναί, ἀλλὰ ὁ ἀέρας τῆς ἐξοχῆς, ἀγαπητέ μου θεῖε!»

«Ἀ μάλιστα, ἐδῶ εἶνε θαυμάσιος ἀέρας!» ἀπήντησεν ὁ Πέτρος. «Ἀπὸ τὴν πολλὴ μυρουδιά τοῦ ψητοῦ καὶ τὸν καπνὸ τοῦ μαγειρείου μόλις εἵμπορεῖ κανεὶς ν' ἀναπνεύσῃ.»

«Πᾶμε δ' αὖ ἐξω στὸν κῆπον. Πρέπει νὰ τὸν ἰδῇς, Κογκόρδια, αὐτὸν τὸν κῆπο! Δὲν ὑπάρχει καλῆτερο πρᾶγμα στὸν κόσμον ἀπὸ ἓνα κῆπον.»

Ἡ κυρία Τέρνιγγ καὶ ἡ Κογκόρδια ἐξῆλθον εἰς τὸν κῆπον, καὶ ἤρχισαν νὰ περιπατῶσι μετὰ τῶν λαχάνων.

«Δὲν εἶνε θαυμάσιος;» ἠρώτησεν ἡ κυρία καὶ ἦν ἀκριβῶς στιγμὴν ὑγρόν τι ἀσπρόρρουχον τῶν παιδιῶν ἐμάστιζε τὸ πρόσωπόν της.

«Ναί, ἐξαίρετος!» ἀπήντησεν ἡ Κογκόρδια καὶ ὑπεκλίδῃ, διὰ νὰ περάσῃ ὑπὸ τὰ σχοινία, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἦσαν ἀπλωμένα τὰ πλυστικά, «ἐξαίρετος, ἂν δὲν μᾶς ἐγλυφαν τὸ πρόσωπον αὐτὰ τὰ παννία.»

«Δὲνμποροῦμε νὰ τὰ κρεμάσωμεν εἰς ἄλλο μέρος, τὰ πλυστικά. Ἀν τὰ ἀπλώσωμεν ἐξω 'ς τὴν αὐτὴ, μᾶς τὰ τρώγουν τὰ γουρούνια.»

«Τὶ λέγεις!» εἶπεν ἡ δεσποσύνῃ ἐκπληκτος.

«Ἀλλὰ τώρα μὲ συγχωρεῖς μιὰ στιγμὴ· φοβοῦμαι, μὴ πως καίεται τὸ ψητό.»

«Μὴ ἐνοχλήσαι καθόλου δι' ἐμέ. Πηγαίνω μόνῃ ἐμπρὸς καὶ βλέπω τὸν κῆπον.» —

Ἐν τῷ μεταξύ χρόνῳ ὁ Τέρνιγγ ἐτοποθέτησε τὸν θεῖόν του Πέτρον εἰς μίαν αἰώραν ἐξω παρὰ τῷ τοίχῳ τῆς οἰκίας. Ἐκάθηντο ἐκεῖ ὑπὸ τὴν σκιάν καὶ συνδιελέγοντο, ὁ δὲ Πέτρος ἐκάπνιζεν ἐν ἀνέσει τὴν καπνοσύριγγά του καὶ εὕρισκετο εἰς καλὴν διάθεσιν. Αἴφνης ὅμως ἀνεσηκώθησαν ἔντρομοι ὑπὸ φοβερᾶς τινος κραυγῆς. Ἡ δεσποινὶς Ρεῖγελ κατέφευγε πρὸς αὐτοὺς ἐκ τοῦ κήπου καταδιωκομένη ὑπὸ τῶν χηνῶν, ὑπὸ μίας μεγάλης γουρούνας καὶ ὑπὸ τῶν μικρῶν χοίρων, ὅτινες ὅμως δὲν ἔλαβον κυρίως μέρος εἰς τὴν καταδίωξιν, ἀλλ' ἠθελον ἀπλῶς, ὅπως καὶ ἄλλα φρόνιμα ὄντα, νὰ ἴδωσι τί συμβαίνει.

Ἡ δεσποινὶς πρὸς ἐπιτάχυνσιν τῆς φυγῆς τῆς ἀνεσήκωσε ὀλίγον τὰ φορέματά της καὶ οὕτω ἐξέδηκε τοὺς πόδας της ἐτι μᾶλλον εἰς τὰς ἐπιθέσεις τοῦ χηνός. Τὸ χεῖριστον ὅμως πάντων ἔπαθεν ὁ πῖλός της, τὸν ὁποῖον ἡ δεσποινὶς ἐν τῇ ὁρμῇ τῆς φυγῆς εἶχε χάσῃ. Ἡ γουρούνα ἐθεώρησεν αὐτὸν ὡς τροφίμον ἐρμαιον καὶ διέμοιρασεν εἰς τὰ μέλη τῆς οικογενείας της τὸν διασχισθέντα ἱαπωνικὸν πῖλον. Ἡ μήτηρ αὐτῇ ἴστατο κρατοῦσα τὸ ἄνω μέρος τοῦ πῖλου εἰς τὸ ῥύγχος, τὰ δὲ μικρά της ἔτρεχον ἐδῶ κ' ἐκεῖ γρυλλίζοντα καὶ σῆροντα εἰς τὸν βόρβορον τὰ τεμάχια τοῦ γύρου μὲ τοὺς κάλυκας τῶν ρόδων καὶ μὲ τὰς μυρσωτίδας.

Ἡ δεσποινὶς ἐσταμάτησε κατατρομασμένη καὶ ὕψανε τὰ βλέμματα ὡς νὰ ἀπῆται ἀπὸ τὸν οὐρανὸν τὸν πῖλόν της. Ὁ κύριος Τέρνιγγ καὶ ὁ θεῖός του Πέτρος ἐσπευσαν ἀμέσως πρὸς βοήθειάν της, ὁ δὲ τελευταῖος κατέφευγεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ χηνός τοσοῦτο σφοδρὸν κτύπημα διὰ τῆς ράβδου του, ὥστε τὸ δυστυχὲς πτηνὸν ἔπεσεν ἀναίσθητον, ἀμέσως δὲ μετὰ τὸ κτύπημα ἐπάτησεν ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ του καὶ τὸν ἀπέπνιξε. Ἐπὶ τῷ κατορδύματι τούτῳ ἴστατο ὑπερήφανος καὶ θριαμβεύων, ὡς ὁ Ἀπόλλων φονεύσας τὸν δράκοντα Πύθωνα.

Ἀλλ' ὁ θρίαμβός του δὲν διήρκεσεν ἐπὶ μακρόν, διότι ἡ κωφὴ χωρικὴ ἐξώρμησεν ἀμέσως ὡς μανιώδης. «Αὐτοὶ εἶναι οἱ μορφωμένοι ἀρχοντες, ὅπου μᾶς ἤλθαν» ἐκραύγαζεν ἡ κωφὴ, «καὶ δὲν ἐντρέπονται νὰ σκοτῶνουν τὰ ζῶα ἐνὸς φτωχοῦ ἀνθρώπου καὶ νὰ κάνουν φονικὰ τὴν κυριακὴν πρῶτ' πρῶτ', καὶ μάλιστα τὴν ὥρα ποῦ ὁ ἄνδρας μου εἶνε ἐκκλησίᾳ καὶ λειτουργεῖται!»

«Σοῦ πληρώνω τὴ χῆνα,» εἶπεν ὁ μπάρμπα-Πέτρος με ἀξιοπρεπὲς ὕψος.

«Τί; δὲν τὴν ἐσκοτώσετε ἐσεῖς; Θέλετε νὰ τὸ ἀρνηθῆτε; καὶ δὲν σὰς εἶδα ἐγὼ με τὰ μάτια μου;»

«Θὰ σὰς πληρώσω εὐχαρίστως.»

«Ψέμματα λέγω; Ἐγὼ λέγω ψέμματα; Ἐσεῖς

εἰσθε ψεύστης καὶ ἀγύρτης! Πῶς μπορείτε ν' ἀρνηθῆτε, ὅτι ἐσεῖς τὴν ἐσκοτώσετε;»

«Εἶνε τρελλὴ αὐτὴ ἡ γυναῖκά;» ἠρώτησεν ὁ θεῖος.

«Εἶνε ἐντελῶς κωφή,» ἀπεκρίθη ὁ Τέρνιγγ «δῶσέ της ἓνα τάλληρο, καὶ δὰ σὲ καταλάβῃ καλῆτερα.»

(Ἔπεται τὸ τέλος.)

ΕΑΡΙΝΑ ΚΥΜΑΤΑ.

Μυθιστόρημα ὑπὸ IBAN TOTPÉNIEΦ.

(Συνέχεια.)

Τὸ φρολόγιον τοῦ πύργου ἐσήμανε τὴν ἐβδόμην ὥραν.

Ὁ Σανὶν ἐστάθη ἀκίνητος. «Ἄν δὲν ἤρχετο!» Παγετώδης φρικίας διεχόθη εἰς ὅλα του τὰ μέλη. Ὅλιγὰς στιγμὰς ὑστερότερα ἐπανελήφθη ἡ φρικίας αὐτὴ — ἀλλὰ δι' ἄλλην αἰτίαν. Ὁ Σανὶν ἤκουσεν ὀπισθὲν του ἐλαφρὰ βήματα καὶ τὸν θροῦν συρομένης ἐσθῆτος . . . μετεστράφη καὶ . . . ἦτο αὐτή!

Ἡ Τζέμμα τὸν ἠκολούθησεν εἰς τὸν στενὸν διάδρομον τοῦ κήπου. Ἐφόρει φαύχρουν ἐπένδυμα περὶ τοὺς ὤμους καὶ μικρὸν μέλανα πῖλον. Παρετήρησε τὸν Σανὶν, εἶτα δὲ ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ ἕτερον μέρος καὶ διαβάσας πλησίον του ἐπροχώρησεν εἰς τὰ πρόσω.

«Τζέμμα!» ἐπρόφερεν ὁ Σανὶν με μόλις ἀκουστήν φωνήν.

Ἡ Τζέμμα τῷ ἔνευσεν ἐλαφρῶς με τὴν κεφαλὴν καὶ ἐπροχώρησε.

Ὁ Σανὶν ἀνέπνεε ταχέως καὶ ἀγωνιωδῶς. Οἱ πόδες του ὀλίγον ἔλειπε νὰ παύσῃσι κινούμενοι.

Ἡ Τζέμμα διέβη παρὰ τὸν ἐν τῷ κήπῳ οἰκίσκον, εἶτα δὲ στραφείσα πρὸς τὰ δεξιὰ ἐπέρασε πλησίον μιᾶς δεξαμενῆς, ἐν ἣ στρουθὸς τις ἐλάμβανε θορυβωδῶς τὸ πρῶτον λουτρόν του, καὶ ἐκάθισεν ἐπὶ τινος θρανίου, σκεπαζομένου ὀπισθεν ὑπὸ ὑψηλῶν θάμνων ἀκταίας. Ἡ θέσις αὐτὴ ἦτο ἄνετος καὶ ἀπόκεντρος.

Ὁ Σανὶν ἐκάθισε πλησίον της.

Παρήλθε μία στιγμή — οὔτε ἐκεῖνος οὔτε ἐκείνη ἐπρόφερεν οὐδὲ λέξιν. Ἡ Τζέμμα οὐδὲ κἂν τὸν ἐκύταξε· ὁ δὲ Σανὶν παρετήρει οὐχὶ τὸ πρόσωπόν της, ἀλλὰ μόνον τὰς συμπελεγμένας χεῖράς της, δι' ὧν ἐκράτει μικρὸν τι ἀλεξήλιον. Καὶ πρὸς τί νὰ ὀμιλήσῃσι; Τί ἠδύναντο νὰ εἰπωσιν εὐγλωττότερον τοῦ γεγονότος αὐτοῦ, ὅτι ἐκάθηντο μόνον ἐν τῇ θέσει ταύτῃ τόσον πρῶτ, πλησίον ἀλλήλων;

«Δὲν πιστεύω νὰ ἦσθε θυμωμένη μ' ἐμέ;» εἶπεν ἐπὶ τέλους ὁ Σανὶν.

Βλακωδετέραν ἐρώτησιν δὲν ἠδύνατο βεβαίως νὰ κάμῃ, καὶ τὸ συνησάνθη καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος . . . Ἀλλὰ διεκόπη τοῦλάχιστον ἡ σιωπὴ διὰ τῆς ἐρωτήσεως ταύτης.

«Ἐγώ;» ἀπήντησεν ἐκείνη. «Ὅχι! Διατί νὰ εἶμαι θυμωμένη;»

«Καὶ με πιστεύετε;» ἐξηκολούθησεν ὁ Σανὶν.

«Ἐκεῖνα ποῦ μοῦ ἐγράψετε;»

«Ναί.»

Ἡ Τζέμμα ἐκλινε τὴν κεφαλὴν καὶ δὲν ἀπεκρίθη. Τὸ ἀλεξήλιον ὠλισθήσεν ἐκ τῶν χειρῶν της, ἀλλὰ τὸ ἤρπασε ταχέως πρὶν ἢ πέσῃ κατὰ γῆς.

«Ὁ πιστεύσατέ μου, πιστεύσατε ὅσα σὰς ἐγραψα!» ἐφώνησεν ὁ Σανὶν.

Ὅλη του ἡ δειλία ἠφανίσθη αἰφνης — ἤδη δὲ ὠμίλει μετὰ μεγάλῃς ζωηρότητος.

«Ἄν ὑπάρχῃ εἰς τὸν κόσμον ἀλήθεια, ἱερά, ἀλάνθαστος ἀλήθεια — Σὰς ἀγαπᾷ Τζέμμα, σὰς ἀγαπᾷ περιπαδῶς!»

Ἡ Τζέμμα ἔρριπεν ἐπ' αὐτοῦ ταχύ, ἑταστικὸν βλέμμα — καὶ τὸ ἀλεξήλιον παρ' ὀλίγον ὠλισθήσεν πάλιν ἐκ τῶν χειρῶν της.

«Πιστεύσατέ μου, πιστεύσατέ μου» ἐνανελάμβανεν ὁ Σανὶν καὶ ἔτεινε τὰς χεῖρας πρὸς αὐτήν, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησε νὰ τὴν ἐγγίσῃ. «Τί θέλετε νὰ πράξω, διὰ νὰ σὰς πείσω;»

Ἡ Τζέμμα τὸν προσεγγένισεν ἐκ νέου.

«Εἰπέτε μου, κύριε Δημήτρι» ἤρχισεν ἡ Τζέμμα, «προχθὲς ὅπου ἤλθετε νὰ μοῦ δώσετε τὰς συμβουλὰς σας — δὲν εἰξεύρετε ἀκόμη . . . δὲν ἠσθάνεσθε ἀκόμη . . .;»

«Ἡσθάνομην» διέκοψεν αὐτὴν ὁ Σανὶν, «ἀλλὰ δὲν τὸ ἤξευρα ἀκόμη. Σὰς ἠγάπησα ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμήν ὅπου σὰς εἶδα κατὰ πρώτην φοράν . . . ἀλλὰ δὲν ἐνόησα ἀμέσως, πόσον μοι εἰσθε προσφιλὴς! Ἐκτὸς δὲ τούτου ἤκουα ὅτι ἦσθε μνηστευμένη με ἄλλον! . . . Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐντολήν τῆς μητρός σας — πρῶτον: πῶς ἠδύναμην νὰ τῇ ἀποποιηθῶ; Καὶ δεύτερον . . . νομίζω, ὅτι ἐξετέλεσα τὴν ἐντολήν της με τοιοῦτον τρόπον, ὥστε ἠδύνασθε νὰ ὑπονοήσετε . . .»

Αἰφνης ἠκούσθησαν βαρέα βήματα. Μεγαλόσωμὸς τις ἀνὴρ, φέρων ἀπὸ τῶν ὤμων κρεμάμενον σάκκον τοῦ ταξειδίου, προφανῶς ξένος τις, ἀνέκυψεν αἰφνης ἐξ ὀπισθεν τῶν θάμνων, παρετήρησε τὸ νεαρὸν ζεῦγος με ὅλην τὴν ἀπάθειαν ἐνὸς ταξειδιώτου, ἤρχισε νὰ βήχῃ θορυβωδῶς καὶ ἐπροχώρησε.

«Ἡ μήτηρ σας», ἐξηκολούθησεν ὁ Σανὶν ἅμα ὥς ἔπαυσαν ν' ἀκούωνται τὰ βαρέα βήματα τοῦ ξένου, «ἡ μήτηρ σας μοι ἔλεγεν ὅτι ἡ διάλυσίς τῶν μετὰ τοῦ Κλύβερ σχέσεών σας δὰ προῦξενί μετὰ σκάνδαλον,» — (ἡ Τζέμμα συνέσπασεν ἐλαφρῶς τὰς ὀφρὺς) — «ὅτι ἐγὼ ὁ ἴδιος ἔδωκα ἀφορμὴν εἰς τὴν δυσάρεστον ταύτην ὀμιλίαν καὶ ἐπομένως — μέχρι τινὸς βαθμοῦ εἶμαι ὀποχρεωμένος, νὰ σὰς μεταπείσω, ὥπως μὴ διαλύσετε τὰς σχέσεις με τὸν μνηστήρά σας, τὸν κύριον Κλύβερ . . .»

«Κύριε Δημήτρι,» εἶπεν ἡ Τζέμμα καὶ ἐθώπευσεν ἐλαφρῶς τὴν κόμην της πρὸς τὸ μέρος, ὅπερ εἶχεν ἐστραμμένον εἰς τὸν Σανὶν, «σὰς παρακαλῶ, μὴ ὀνομάζετε τὸν κύριον Κλύβερ μνηστήρά μου. Οὐδέποτε δὰ γείνω σύζυγός του. Διέκοψα πᾶσαν σχέσιν μετ' αὐτοῦ.»

«Διέκοψατε πᾶσαν σχέσιν; Πότε;»

«Χθές.»

«Τοῦ το εἶπετε σεῖς ἡ ἰδία;»

«Ναί, χθὲς εἰς τὸ σπίτι μας, ὅπου ἦλθε νὰ μὰς ἐπισκεφθῇ.»

«Τζέμμα! Μὲ ἀγαπάτε λοιπόν;»

Ἡ Τζέμμα ἔστρεψε πρὸς αὐτὸν τὸ πρόσωπόν της.

«Θὰ ἠρχώμην ποτὲ ἐδῶ — ἂν δὲν σὰς ἠγάπων;» ἐψιθύρισε καὶ αἱ χεῖρές της ἐκλιναν ἐπὶ τοῦ θρανίου.

Ὁ Σανὶν ἤρπασεν αὐτὰς τὰς ἀδυνάτους χεῖρας καὶ τὰς ἐτίεσεν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν του, ἐπὶ τῶν χειλέων του . . . Ὁ πέπλος, τὸν ὅποιον χθὲς τὸ ἑσπέρας ἐβλεπεν ὄνειροπολῶν, ἦρθη ἤδη, καὶ ἐγένετο καταφανὴς ἡ εὐτυχία του, καταφανὲς τὸ λαμπρὸν πρόσωπόν της!

Ὑψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ παρετήρησε τὴν Τζέμμαν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς — με ἐλευθερίαν καὶ τόλμην. Καὶ αὐτὴ τὸν προσεγγένισεν, ἀλλὰ μετὰ τινος δειλίας. Οἱ κατὰ τὸ ἥμισυ μόνον ἠνεωγμένοι ὀφθαλμοὶ της ἐλαμπόν ἀσθενῶς: ἦσαν θολωμένοι με δάκρυα χαρᾶς. Τὸ πρόσωπόν της δὲν ἠμεῖδία — ὅχι! ἐγέλα, με μακάριον, εἰ καὶ ἀνῆκουστον γέλωτα.

Ὁ Σανὶν ἠδέλησε νὰ τὴν πῆσῃ πρὸς τὸ στήθος του, ἀλλ' ἐκείνη ἀπεσύρθη καὶ, χωρὶς νὰ διακόψῃ τὸν ἀναυδὸν γέλωτά της, ἔσεισε τὴν κεφαλὴν εἰς σημεῖον ἀρνήσεως. «Περιμένε ἀκόμη ὀλίγον,» ἐφαίνοντο νὰ λέγωσιν οἱ περιχαρεῖς ἐκεῖνοι ὀφθαλμοὶ της.

«Ὁ Τζέμμα!» ἀνέκραξεν ὁ Σανὶν «πῶς εἰμποροῦσα ποτὲ νὰ φαντασθῶ, ὅτι σὺ — (ὁλη του ἡ καρδιά ἐπαλλεν ὥς ἡ χορδὴ μιᾶς ἀρπας, ὅτε τὰ χεῖλη του κατὰ πρώτην ἤδη φοράν ἐπρόφεραν αὐτὸ τὸ «σὺ» — «ὅτι σὺ δὰ με ἠγάπας!»

«Ὅχι! ἐγὼ δὲν τὸ ἐπερίμενα» εἶπεν ἡ Τζέμμα σιγᾶ.

«Πῶς εἰμποροῦσα ποτὲ νὰ φαντασθῶ» ἐξηκολούθησεν ὁ Σανὶν, «πῶς εἰμποροῦσα ποτὲ νὰ φαντασθῶ, ὅτε ἦλθα εἰς τὴν Φραγκφούρτην